

Verborgen tuinen

DE GEHEIME TUIN

i.m. F.

‘Vleugelnoot.’ ‘Aangenaam, hoe maakt u het; Krimlinde,
nee, geen familie van Krimhilde, of misschien is zij
een verarmde tak...’ ‘Het lijkt of ik u ken uit een vorig leven;

was het Tiergarten, toen we allemaal gekapt werden
voor brandhout in die oorlogswinter,
of Boeddha’s hertenpark?’ ‘Een wolkje wolk bij uw regen?’
‘En graag wat honing van de laatste bij.’

Nog tweedgroen, discreet lispelend, staan ze pal achter Ting-Jie,
Miss Ginkgo, die rijk en sierlijk boven het gepeupel uit
gouden fanfare zou zijn als kleur klinken kon.

Het stralende is gewichtloos, zingt in stilte. Verheft zich, vliegt, dwarrelt, daalt.
De boomhazelaar, de gele zwarte els, de zon
heeft hun vracht bevrucht.

Zo, als rinkelende glinster van lichtcascaden, kwam ook Zeus
zijn dodelijke weelde strooien in de torenkamer
bij de opgesloten maagd:
ontvangenis, neigend steeds ten einde.

Alles zweeft naar de bron omlaag –
een kenmerk van herfst
net zoals jij die daar al ligt
te slapen onder mos.

Boven de tuin hangt ronding waar lucht samenspant
tegen elke vorm van verdwijnen: een mond
zo wijd geopend dat de grond onder onze voeten
mee omhoog –

naar winterslaap tussen de windveren
van wegtrekkende laatste ganzen,
in het donker bijna verstaanbaar hun gakkende gesprekken –

‘Als iets geboren is, geleefd heeft, hoe kan het dan
ooit nog ontsnappen aan de wereld
en de hemel eromheen, om zich achter zich te laten
tot in eeuwigheid van eeuwen, amen?’

Je zwijgt maar we horen je toch:
elk blad dat valt een zucht
van onder het mos.

HEMELLICHTEN

Uit elke gedachte vonkt een steenworp op
die aan het uitspansel verschijnt, nieuw sterrenschrijf –
om honderden levens later te herlezen bij nacht,

en dan de steelpan uit te vinden, of het wiel. Kortom:
het brandende woord verteert zich niet,
en in versteend lava slaapt de vulkaan. Wat sprong?

Is denken terugblik van ons op ons, weerkaatst uit dat
hoogbovenste, of fikt het zelf zich wakker,
in morse dras van onontgonnen schepping – uithoeken

overal popelend, reken maar; hoe zou de wereld anders
voort nog moeten – en voort zal hij! Er is geen terug.
Het onbestaands, bij nacht der tijden uitgedacht, zal dagen.

Maar varen latend alle hoop op u die niet komt, niet
binnentreedt, besta ik minder dan de stoel waarop –
van verwachting brandend en in hemellicht uw wezen lezend

als het komend wonderwerk van mij – vergeefs ik
eeuwig zitten was gebleven. Een stoel dient. Zonder aanzien
des persoons. Dat zij de ware kroon op onze wordings-

worsteling! Wie, als verworpen, schopt het zo ver?
Wat mij nu nog beweegt – laat het de grote blindganger zijn:
een doffe zucht, voorspoedig eind aan u en heel 't heelal.

DE WINTERTUIN

De amberboom
en de sterroetbedauwde rozelaarblaren
gun ik een stem zo donker
als van de zangeres die, op hardstenen vijfverdolfijnrug gedrapeerd,
zonder pardon een zilte mist in gaat
opwolkend uit de kelen van viriel doch weemoedig geblazen hoorns
bij de inzet van KV 427, het Kyrie.

Wat wacht ons, als de herfst gaat zingen,
ontwaakt van eigen brand? Scherven, trommelvuur?
Wat voorzegt dat gehamer in de verte? –
Nog zijn wij uitblinkers, met weerbarstig, lyrisch lament
om zelfvergooide paradijzen, om het eeuwig wenkende:
graflegging dreigt – u voelt 'm al – van wat des mensen was,
in casu melodie, hymne, zielsontlading.

Gesmoord tot ondertonen uit het barstend bassin;
bent u oud genoeg om de oerversie te hebben gekend,
dan hoort u voor geen cent minder dan toen –
wat menselijk maakt is immers die verbeelding.
Laat al wat leeft nu snakken naar adem met laatste lofzang:
de ware glorie is aan de natuur, dat stinkende, verzuurde ginds –
in gassen die ons gaan verstikken

daagt al een nieuwe winter en een nieuw geluid.

DE WANNER GEWAND

rijmloos onsonnet met vele ontleningen, voor j.k.

Voorzichtigheid doet pannelappen haken
want de avondstond heeft geen Slaai in de mond,
we hebben geen tijd te verliezen!

Zwart-wit wordt grijs, dat zal de pijn verzachten,
maar wordt 't behulpelijk of blazend, wanneer de wanner
wannen gaat? Jouw strootje, mijn kaf – teloor gaan we

straks opzwevend in belustiging, geprotuberant
als 'n geiser van jamben, perken van vreemd lichtende
koralen tegemoet die de hoogste transen sieren

des blauwsneeuwigen halfdommelenden vulkaans,
troon van dichtersziel. Een zoute zee moet in je ogen zijn,
die parelschommelende schalen waarbinnen

minstens tienvoud van 'n plejade pelgarnalen
zingen zal bij aanvang van het meerminnisch-muzische
banket; een wereldpathétique in piepstkleine terts,

een septet! Want 't ontbrekende (geskafanderd
dan wel verbloemd tot vrucht) is overal, vibreert
in weerklink op ons orfische gezalf. Wáár o

o wáár gebleven 'om mijn oud woonhuis peppels
staan', en glimwormen die rijkelijk er beglommen
grazig zomeravondschemerende bermen; wáár de vuur-

vliegjes, dier fladderdrongen dolingen, dwalingen
over vlierbloesembegeurd de gaardvacht, sidderstil
als van Bruckner 'n generale pauze? De pauw

van middernacht heeft ze geheven naar wemeling
der sterren waaruit ze daalden wijl Franciscus kuste
de leproos en aarde hemel werd – om uit licht

een muziek te horen stromen, hem te zoeken met liefde,
met vingerhoeden, hem te volgen met vorken
en hoop, hem te lokken met glimlach en stroop!

Toch nog 'n Slaai in de mond – dus heffen wij het glas
op Jan, de enige ver in 't rond die met verv' en hart
sublieme verzen uit andermans wartaal wannen kan.